

திருமதி ராஜம் கிருஷ்ணன் படைப்புகள்

மாறி மாறிப் பின்னும்

3

பரத் வரவில்லை. பெரியவன் ராம்ஜிதான் வந்து, சமையலறைத் தொட்டி முற்றத்தில் டிபன் டப்பியையும் தண்ணீக் குப்பியையும் வைத்துவிட்டுத் திரும்புகிறான். முகம் மலர்ந்து கோபம் உள்ளூறப் பிதுங்குகிறது.

ராம்ஜி... இவள் சிரமம் உணர்ந்த ஒரே பிள்ளை.

குழந்தைக்கு மூச்சு விட நேரம் இல்லாத படிப்பு. நிறைய மார்க் எடுத்தாலே இலட்சியத்தைக் குறி வைக்க முடியும். மெடிகல் காலேஜ்...! உபயோகமில்லாத 'பாகவதர்' பேரன் குருமடத்தின் நிழலில் பூசை செய்பவராகப் பிழைத்த பரம்பரையில், ஒரு இலட்சியவாதி. டாக்டர் ராம்ஜி, எம்.பி.பி.எஸ்., எஃப்.ஆர்.ஸி.எஸ்.! கூத்தரசனைப் போல் எல்.எம்.பி. டாக்டரில்லை.

“ஏண்டா குழந்தே? என்னமோ போல இருக்கே?”

“அம்மா எனக்குக் காலமே ட்யூஷன் மாஸ்டருக்குக் கொடுக்க எழுபத்தஞ்சு ரூபா கொடுத்தாயில்லையா? அதைக் காணோம்மா!”

“சட்டைப் பையில்தானே வச்சிண்டே? நீ அஜாக்கிரதையாகவே இருக்க மாட்டியேப்பா!”

“ஆமாம்மா. மூணு இருபது ரூபா நோட்டு, ஒரு பத்து ரூபா நோட்டு, ஒரு அஞ்சு ரூபா... பர்சில போட்டு, சட்டைப் பையிலே வச்சிட்டுச் சாப்பிட்டேன். பர்ஸ் இருக்கான்னு பார்த்துட்டுப் போட்டுண்டேன். இப்ப

ட்யூஷன் மாஸ்டருக்குக் குடுக்கணும்னு பார்க்கறப்ப, வெறும் ரெண்டு ரூபாய் நோட்டும் எட்டணா சில்லறையும் தானிருக்கும்மா...”

அந்தப் பழைய பர்சை எடுத்துக் காட்டுகிறான்.

“ஏண்டா, பரத்கிட்ட கேட்டியா?... உங்கப்பா உங்க மேசைப் பக்கமே வரதில்ல. வேணுன்னா எங்கிட்டத்தான் சண்டை பிடிப்பார்...”

“பரத்தைத் தேடினேன், காணலம்மா...” என்று சொல்லிக் கொண்டு குழந்தை பிரம்பு மேசை, அலமாரி எங்கும் தேடுகிறான். இந்த அமளியில் வேம்பு எழுந்து விடுகிறான்.

“என்னக்கா?...”

“ஒண்ணுமில்லேடா, ட்யூஷன் பணம் குடுக்க - எழுபத்தஞ்சு ரூபா காலம் குடுத்தேன். காணலங்கறான். இப்ப... அவர் வந்து கேட்டால் தொம் தொம்னு குதிச்சிட்டு, ஆளுக்கு நாலு அறை வைப்பார்...” உள் மனசு சொல்கிறது... ஆளுக்கு நாலா? உனக்கு மட்டும் தானே அத்தனை அடியும் கிடைக்கும்! பிள்ளைக் குழந்தைகளை அடிக்கமாட்டானே!

வேம்பு அவளையும் பையனையும் மாறி மாறிப் பார்த்துவிட்டு, கழற்றி மடித்து ஒரு பக்கம் வைத்த சட்டையை எடுக்கிறான். ஒரு நீளப் பிளாஸ்டிக் கவரைத் திறந்து, உள்ளிருந்து ஒரு நூறு ரூபாய் நோட்டை எடுத்து ரேவுவிடம் கொடுக்கிறான்.

“வச்சுக்கோ அக்கா...”

“ஐயோ, நீ எதுக்குடா குடுக்கறே? பாவம் நீயே உன் செலவுக்கு வச்சிருப்பே...”

“எங்கிட்டப் பணம் இருக்கக்கா. எனக்குக் குடுக்க பாத்தியதை இல்லையா? குழந்தையை உடனே பணத்தைக் குடுத்து அனுப்பு!”

ரேவுவுக்கு எதுவும் பேசத் தோன்றவில்லை. மனம் குழம்புகிறது. இப்படி அடிக்கடி கொஞ்ச நாட்களாக ஐந்து, பத்து காணாமல் போகிறது. தன் ஞாபகத்தின் மீது பழி போட்டுக் கொண்டாள்.

ராம்ஜி அவளிடம் இப்போது உள்ளே வந்து, “அம்மா, பரத்தான் எடுத்திருக்கிறான். அந்த ஃபிரான்ஸிஸ், ராதாகிருஷ்ணன் எல்லோருடன் இவனும் ஸ்கூல் அவர்சிலேயே மரத்தடியில் நின்று ஸ்மோக் பண்ணாங்க. எனக்குப் பயமா இருக்கு!”

“நீயே அப்பாட்டச் சொல்லுடா கண்ணா!”

“அப்பாக்கு அவன் தான் பெட். நான் சொன்னா, உங்கம்மா சொல்லிக் கொடுத்தாளோம்பா!”

வேம்பு எழுந்து முகத்தைக் கழுவிக் கொள்கிறான்.

“அக்கா, இந்த முத்தத்து ஷீட்டை எடுத்துட்டு நெருக்கமா வலை போட்டா நல்ல காத்து வரும். புழுங்கறது ரொம்ப...”

“மாமாவுக்கு உடம்பு சரியில்லையாம்மா?”

பணம் கொடுத்ததனால் மதிப்பு வந்து கேட்பது போல் உறுத்தினாலும், “ஆமாண்டா கண்ணா! மஞ்சள் காமாலையோட வந்திருக்கார். நீ இப்ப ட்யூஷன் சார் வீட்டுக்குத்தானே போற? அவங்க வீட்டுப் பக்கம் கீழாநெல்லிச் செடி இருந்தா கொஞ்சம் பறிச்சிண்டு வரியா?”

“சரிம்மா!”

இவனுக்கு சைக்கிள் விடத் தெரியாது என்பதில்லை. கற்றுக் கொள்ளவுமில்லை. பள்ளிக்கூடம் சேர்ந்த நாளிலிருந்து படிப்பு, ஹோம்வொர்க் என்பதற்கு மேல் அதிகமான சிநேகிதர்கள் கூடக் கிடையாது. ஆனால் அவனோ நேர்மாறு.

வீடு திரும்ப ஆறு மணியாகிறது. சைக்கிளை வாசல் வராந்தாவில் கொண்டு வந்து வைக்கவில்லை.

வாசலிலேயே விட்டு விட்டு வருகிறான்.

புத்தகப் பை, சாப்பாட்டுப் பாத்திரம், உள்பட, விசிறி எறியப்படுகிறது.

“துரைக்கு இப்பத்தான் ஸ்கூல் விட்டதாக்கும்! ஏண்டா, சைக்கிளை உள்ளே கொண்டு வைப்பதற்கென்ன?” என்று கேட்டுக் கொண்டு அவன் பையைத் திறந்து சாப்பாட்டு டப்பியை எடுக்கிறான்.

“ஏண்டா, வாட்டர் பாட்டில் எங்கே காணோம்?”

“ஓ, ஸாரிம்மா, ஃபிரான்ஸிஸ் தண்ணீர் கேட்டான். கொடுத்தேன், மறந்துட்டேன்...”

“அஞ்சு வயசில நீ தொலைச்சாப்பலே இப்பவும் தொலைக்கிற! கொஞ்சமேனும் கருத்து வேண்டாமா. உன்னோடொத்தவன் எப்படி இருக்கிறான் பாரு! ஒரே வயத்துல ஜனிச்சு, ஒரே பால் குடிச்சு ஒரே வீட்டிலேதான் வளர்றேன். ஆமாம், காலம ராம்ஜிக்கு எழுபத்தஞ்சு ரூபாய் ட்யூஷன் ஃபீஸ் கொடுத்தேன். இங்கேதான் பர்சில் வச்சு, சட்டை மாட்டிருந்தான். காணலங்கறான். நீ பார்த்தாயா?”

இதைக் கேட்டதுதான் தாமதம், சோடா பாட்டில் கோலியைக் குத்திவிட்டாற்போல் புஸ்ஸென்று கோபம் சீறி வருகிறது.

“பார்த்தாயா! இந்த வீட்டில் எது காணாமப் போனாலும் என்னைத்தான் கேப்பே! அவன் எது செஞ்சாலும் கரெக்ட். அவன் அப்படி, இது இப்படி! நான் நானாத்தான் இருப்பேன்! டோன்ட் மேக் டர்ட்டி கம்பாரிஸன்! அன்டர்ஸ்டான்ட்!”

அடித்தொண்டையிலிருந்து வரும் கத்தல்.

அவள் திகைக்கிறாள். அப்பன் இப்படித்தான் கத்துவான்! இவள் பேசவே இடம் வைக்கமாட்டான். அந்த நாட்களில், மாமியார், நாத்தனார், கட்டுப்பாடு, வாய் திறக்கக்கூடாது. இன்று, வயிற்றுப் பிள்ளைக்கும் இவள் ஒடுங்கிப் போக வேண்டுமா!

கயிற்றுப் புருஷனே அவன் இப்படித்தான். அவள் பேசவே இடம் வைக்கமாட்டான்! இது வயிற்றில் புருஷப் பிரஜையாக இருந்து உறிஞ்சி உறிஞ்சிப் பால் குடித்தது. பாலில்லையானால் அன்றே ஒற்றைப்பல்லை வைத்துக் கடிக்கும்... இதன் மீது அன்றிலிருந்தே பாசம் இல்லாத வெறுப்புத்தான் மேலிடுகிறது.

ஒரு பெண் குழந்தை பிறக்க வேண்டும் என்று அந்நாளில் ஆசைப்பட்டிருந்தாள்...

“ஏன்? நான் தான் எடுத்தேன்னு அவ்வளவு தீர்மானமாகச் சொல்ற இதோ உன் தம்பி வந்திருக்கானே? அவன் எடுத்திருக்கக்கூடாதா? ஏன், உன் ஆசைப்பிள்ளையே எடுத்துப் போய் ஓட்டல்ல தின்னுட்டு, காசைக் காணலைன்னு பொய் சொல்லக்கூடாதா?...”

“அவன் ஒண்ணும் அப்படிச் சொல்லமாட்டான்!... ஏய், நீ போற போக்கு சரியில்ல. உன் மாமா, தகப்பனாருக்குச் சமானம். அவன் இவன்னு பேசற? உங்கப்பாவும் உன்னைத் தண்ணீரைத் தெளிச்சி விட்டிருக்கிறார். போன மாசமே ஒரு நாள் உன் ட்ரௌசர் பாக்கெட்டில் இருந்து சின்ன நெருப்புப் பெட்டி கண்டுபிடிச்சேன். உன் உதடெல்லாம் கறுத்துக் கிடக்கு. நீ எங்கிட்ட நோட்ஸ் வாங்கணும். அது இதுன்னு பணம் கேட்பதும் அதிகமாயிட்டது. நீ எங்கே போறே, யாரிட்டப் பழகறே, எதுவும் தெரியலே...”

உண்மையில், தன் ஆற்றாமையில் அழுகையே வந்து விடும்போல அவள் புலம்புகிறாள்.

“ஏன், இதெல்லாம் உன் செல்லப் பிள்ளை, அந்தத் தடியன் சொல்லிக் கொடுத்தானா? அவனுடைய உம்மணாம் மூஞ்சித் தனத்துக்கு ஒரு பய பேசமாட்டான். ஒரு பிரண்ட் கூடக் கிடையாது. ரெண்டு வார்த்தை ஒழுங்கா

இங்கிலீஷில் பேசத் தெரியாது. பொறாமை. உங்கிட்ட வந்து இல்லாததையும் பொல்லாததையும் கட்டிக் கொடுக்கிறான்.”

“தடியா? செய்யிறதையும் செஞ்சிட்டுப் பிளேட்டைத் திருப்பி அவன் மேலே போடுறியா?” என்று அவனை அடிக்க அவள் கை ஓங்குகிறாள்.

ஆனால் அந்தக் கையை அரக்கத்தனமான ஒரு பிடி இறுக்குகிறது.

“ஆ... ஐயோ! அடபாவி, விடுறா...” என்று அவள் கத்த வேம்பு குறுக்கே அந்தக் கையை விலக்குகிறான்.

“சீ... என்னப்பா பரத்து, அம்மால்லியா? நீ நல்ல பையன் இல்லையா? அம்மா, உன் நல்லதுக்குத்தானே சொல்லுவ...”

“யூ ஷட் அப்? இட்ஸ் நன் அஃப் யுவர் பிஸினஸ்...”

“ஏண்டா நாயே, அவனைத் திட்டறே? இந்த வீட்டில் நான் இருக்கும் வரை அவனுக்கும் சொல்ல உரிமை உண்டு. இன்னிக்கு அப்பா வரட்டும், உனக்கு ஒரு வழி பண்ணேன்...”

ரேவது குத்துப்பட்டதன் உணர்வுகளை விழுங்கிக் கொள்கிறாள்.

“...மாமி, சுதா சாவி கொடுத்தாளா...?”

ஓ. கனவுக் குவியல்களிலிருந்து விடுபட்ட நினைவுடன் வாசற்படியில் நிற்கும் சுதாவின் புருஷனுக்குச் சாவியை எடுத்துக் கொடுக்கிறாள்.

வேம்பு, சட்டையை மாட்டிக் கொண்டு, “கவலைப் படாதே அக்கா, நான் காற்றாட வெளியே போய் வரேன்...” என்று வெளியே செல்கிறான். ரேவுவுக்கு உள்ளே வந்து எந்த வேலையும் செய்யப் பிடிக்கவில்லை. பரத்தைப் பற்றிய கவலையே மிக அதிகமாக அழுக்குகிறது. பத்திரிகைகளிலும், தொலைக்காட்சிகளிலும், இச்செய்திகள் இளம்பிள்ளைகளின் போதைப் பழக்கம் குறித்து நிறைய வருகின்றன. ஒரு பெரிய கதையே பத்திரிகைத் தொடராக வந்தது. தொலைக்காட்சிப் பெட்டி முன்பு ஒன்று இருந்தது. அது கெட்டுப் போய்விட்டது. கறுப்பு வெள்ளைதான்

- மாமனார் பார்ப்பார். அவர் மூன்று வருஷங்களுக்கு முன் அமெரிக்காவில் ஏதோ ஒரு கோவிலுக்குப் பூசை செய்யப் போய், பெண் வீட்டோடு இருக்கிறார். அதற்குப் பிறகு இங்கே பிள்ளைகள் படிக்கிறார்கள் என்பது மட்டுமில்லை. ரேஷு பார்த்துச் சந்தோஷமடையக் கூடாது என்பதற்காகவே அவள் புருஷன் அதை வாங்கவில்லை. அவன் வீட்டில் இருந்து ரசிக்கும் நேரமே மிகக் குறைவு. இரண்டு மூன்று நாட்கள் விடுப்பு, விசேஷம் எதுவானாலும் குருசுவாமிகளைப் பார்க்க திருமடத்துக்குப் போய்விடுவான். அவளும் கூடப் பிள்ளைகளுக்குச் சமைத்து வைத்துவிட்டு, ஒன்பது கஜம் உடுத்திக் கொண்டு, அவனுடன் சென்று ஏவல் பணிகளைச் செய்வதுண்டு. ராம்ஜி வராது; படிப்பு படிப்பு, படிப்பு - நிறைய மார்க், மேல்சாதித் தடைகளை உடைத்துச் செல்லும் உயரத்தை எட்டவேண்டும்.

இப்படி பரத்தை ஃபிரண்ட் வீட்டில் இருக்கிறான் என்று விட்டுச் சென்றதாலோ? கண்களைத் திறந்து கொண்டே பள்ளத்தில் கால் வைத்திருக்கிறார்களா?

உள்ளே வந்து விளக்கேற்றுகிறாள். இரவுக்கு ஒரு சோற்றைக் களைந்து வைக்கிறாள். ஒரு குழம்பைக் காய்ச்சி அப்பளமும் வடகமும் பொரிக்கிறாள். பாலைக் காய்ச்சி விட்டு வெளியே வருகையில், சுதா வீட்டில் தொலைக்காட்சியில் செய்திகள் வருகின்றன.

பரத் பள்ளியிலிருந்து வந்து அந்த கலாட்டாவுக்குப் பிறகு, அறையில் சென்று பாயை விரித்துப் படுத்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

“டேய் பரத், என்னடா இது நேரம் காலம் இல்லாமல், படிக்கிற பிள்ளைக்குத் தூக்கம்? எழுந்திரு, எழுந்திரடா? வயிற்றில் ஒன்றுமில்லை; பசி தாங்கமாட்டியே? வா, தோசை வார்த்துப் போடுறேன். தோசையும் மோருஞ்சாதமுமாச் சாப்பிடு, வா!”

ஹம்... அவன் வீம்பில் எழுந்திருக்கவில்லை.

கட்டியவன் எப்போது வருவானோ?

ரேவு, சோர்ந்து போய் வாசலுக்கு வந்து நின்று பார்க்கிறாள்.

இவர்கள் வீட்டுப் பக்கம் உள்ள பொது விளக்கு எரியவில்லை. இருட்டாக இருக்கிறது. தெருக் கடைசியில் யார் யாரோ விளக்கொளியில் வருவதும் போவதும் தெரிகிறது. வெளியில் இருந்த சைக்கிளை வேம்புதான் வராந்தாவில் வைத்தானோ, சுதா புருஷன் வைத்தாரோ? பூட்டுச் சாவி அதிலேயேயிருக்கிறது.

“எம்மா, பரத் வந்துட்டானா?” என்று கேட்டுக் கொண்டு ராம்ஜி வருகிறான்.

மணி எட்டரை.

வேம்புவுக்கு எங்கிருந்தோ கீழாநெல்லி கொண்டு வருகிறான்.

அடுப்படியில் ஒழியாத சொச்சங்கள். ராம்ஜி சாப்பிட்டு விட்டு சுதாவின் பகுதியில் படிக்கப் போய்விடுகிறான். இது ஒரு சலுகை. சுதா வர இரவு ஒன்பதரை ஆகும்.

வேம்புவுக்கும் சாப்பாடு போட்டாயிற்று.

பத்து மணிக்கு அவள் புருஷன் வருகிறான்.

“நான் டின்னர் சாப்பிட்டாச்சு. சாப்பாடு வேண்டாம்...” என்று சொல்லிவிட்டு, மாடிப்படி ஏறுகிறான்.

ரேவுக்கு அய்யோவென்று அழத் தோன்றுகிறது.

சாம்பார், தோசை மாவு... சோறு...

பார்த்துப் பார்த்து கியூவில் நின்று வாங்கிய கடைச் சாமான்கள்.

தோசை மாவை வழித்து ஒரு டப்பாவில் போடுகிறாள். சாம்பாரையும் ஊற்றி ஒரு டப்பாவில் போடுகிறாள். “ராம்ஜி... ராம்ஜி!” என்று அந்த இடை வாசலில் கதவைத் திறந்து குரல் கொடுக்கிறாள்.

“மாமாட்டச்சு ஒல்லி இது இரண்டையும் ஃபிரிட்ஜில் வைக்கச் சொல்லுடா கண்ணா, வீணாப் போயிடும்...”

அவன் வாங்கிப் போகிறான்.

அவள் புருஷனின் குரல் மேலிருந்து கேட்கிறது.

“ஏய்! பாலெடுத்திட்டு மாடிக்கு வா!”

இது புருஷ மிருகத்தின் ஆணை.

இவனிடம் பேசுவா முடியும்? இவனுக்கு... ஹ்ருதயமே கிடையாது... பாலை எடுத்துக் கொண்டு சென்று கட்டிலுக்குப் பக்கத்தில் வைக்கிறாள்.

“... வந்து, பரத் நடவடிக்கை சரியாயில்லை. சிகரெட் புடிக்கிறான். இன்னிக்கு ராம்ஜிக்கு கொடுத்த எழுபத்தஞ்சு ரூபாய் - ட்யூஷன் பணத்தை எடுத்துண்டு போயிருக்கிறான். கேட்டால், என்ன கத்துக் கத்தறது? கோபம், அப்படியே படுத்துண்டு தூங்கறது. எனக்குப் பயமாயிருக்கு. அவன், போதை மருந்து சாப்பிடறானோ என்னமோன்னு...”

“ஆமா, உன் தம்பி வந்திருக்கான் போல?”

அவளை இழுத்துக் கட்டிலில் தள்ளிவிட்டு அவன் கதவைச் சாத்துகிறான்.

அவளுள் சொற்கள் அழுக்குப் புழுக்கள் போல் பொல பொலக்கின்றன. வெட்கம் கெட்ட ஜன்மம். மிருகம், ராட்சசன், நீ நீ செத்தாக்கூட நான் அழமாட்டேண்டா...

அவனுடைய அறுபது கிலோ சரீரமும் அவளை அழுத்துகிறது...

‘நா... நா... ஒருநாள் ஓடிப் போயிடுவேண்டா... பாத்திட்டே இரு...’
